

noget ganske andet end den at afgive et rent videnskabeligt Responsum. Det drejer sig for Udenrigsministeriet ikke om at faa en videnskabelig Fremstilling med teoretiske Grunde for og imod; hvad det gælder om, er at faa en folkeretlig underbygget Standpunkttagen til de konkrete Spørgsmaal og Vanskeligheder, der foreligger. Det er nødvendigt, at Raadgiveren er nøje kendt med de løbende Sager og til enhver Tid kan deltage i Behandlingen deraf for at afgøre, hvilket der er det folkeretlig korrekte og for Danmark mest fordelagtige Standpunkt at indtage. Af afgørende Betydning for, at Raadgiverens Opgave kan lykkes, er nøje Kendskab til de forskellige Kontorers Arbejde, saa snart der opstaar Spørgsmaal, hvor den rigtige folkeretlige Indstilling er af Betydning, og for at sikre Overensstemmelsen med de tidligere af Danmark indtagne Standpunkter.

Dette er nødvendigt i den økonomisk-politiske Afdelings og i den juridisk-politiske Afdelings forskellige Kontorer. Jeg skal her kun henvise til saadanne Spørgsmaal som Forholdet til Island, Grønland (Norge), de sønderjydske Landsdele, Folkeforbundet o. s. v., der til Stadighed under Ministeriets daglige Praksis kræver et stort og ansvarsfuldt Arbejde, ikke mindst ved Affattelsen af Noter, Traktater, Instruktioner og Deltagelse i andre folkeretlige Forhandlinger. Folkeretten er i den nyeste Tid et saa omfattende og indviklet Emne, der befinder sig i en rivende Udvikling paa alle Punkter, at der kræves et stort og indgaaende Studium og en stadig Følgen af de fremmede Landes Praksis overfor de talrige nyopdukkende Spørgsmaal. I Danmark er en saadan Raadgiver for Udenrigsministeriet særlig nødvendig, da et lille Land i særlig Grad maa passe paa, at det hurtigt og bestemt stiller sig paa det folkeretlig rigtige Standpunkt, en Fejl her kan medføre skæbnesvangre Konsekvenser. Ved denne grundige Behandling har man opnaaet, at Danmark til Trods for de store Vanskeligheder under og efter Krigen hidtil aldrig har behøvet at fravige de indtagne folkeretlige Standpunkter.

Hvad jeg hidtil har sagt, har drejet sig om det organisatoriske. Besparelserne opgives at beløbe sig til omtrent 167 000 Kr. mere end de af mig foreslaaede. Det vil sige, at der inden Udgangen af 1928 vil være en Besparelse af 78 000 Kr. De resterende 89 000 Kr. hører Fremtiden til. Disse 78 000 Kr., som altsaa kan spares i Løbet af dette Aar, indvindes ved Nedlæggelse eller Sammenlægning af Gesandt-

skaber, idet det foreslaas at lægge Prag sammen med Warschau, Bern sammen med Haag og at nedlægge Gesandtskabet i Siam, samtidig med at man gør vor Repræsentation i Konstantinopel til et Gesandtskab, hvilket jeg saa meget lettere kan gaa med til, som jeg selv har stillet Forslag derom i Udvalget. Man vilde herved have sparet 140 000 Kr., men disse 140 000 Kr. formindskes til 78 000 Kr. bl. a. ved et Forslag, som Udvalget har stillet om at opretholde de to Presseattachéstillinger, som jeg tillod mig at foreslaa nedlagt. Disse Presseattachéstillinger koster 40 500 Kr., men naar der skal ansættes Hjælp — Skrivedamar f. Eks. —, vil Summen jo blive større.

Angaaende de andre Besparelsesforslag, som Udvalget foreslaar, har jo allerede den ærede Ordfører for Udvalget (Holger Andersen) meddelt, at Udenrigsministeriet havde stillet saadanne til Normeringsloven. Den foreslaaede Ændring til § 139 var allerede fra min Side til Dels effektueret, for saa vidt som jeg havde givet Ordre til, at den skulde fastsættes i Reglementet for det diplomatiske Korps. Jeg vil naturligvis ikke have noget imod, at dette fastslaas ved Lov.

Jeg maa gøre opmærksom paa, mens jeg taler om disse Sparebestræbelser, at der vil komme ikke saa ringe Udgifter ved de Omflytninger, som er nødvendige som Følge af de organisatoriske Ændringsforslag til det Lovforslag, som nu skal til Afstemning. Disse Flytningsudgifter vil altsaa beløbe sig til en ikke ringe Sum, men jeg skal love Udvalget og Rigsdagen, at Ministeriet paa dette Punkt som paa andre skal lægge sig Betænkningens Lærdomme paa Sinde.

Den ærede Ordfører fremhævede, at Udvalget gik ud fra, at Ministeriet, naar det nu skal til at afskedige, vil afskedige uden Hensyn til det Tryk, der muligvis kunde blive øvet paa det fra Lønningsudvalget og Finansministeriet. Ja, jeg gaar naturligvis ud fra, at Udenrigsministeriet vil tage de Personer, som det anser for bedst egnede uden Hensyn til det økonomiske. Men naar Udenrigsministeriet staar overfor det Forhold, at to Personer er lige egnede, men at det ved den enes Afskedigelse kan spare noget, vil det være naturligt, at det foretrækker den Ordning, hvorved en Besparelse kan indvindes. Jeg kan imidlertid, som sagt, forsikre Udvalget og Rigsdagen om, at Ministeriet naturligvis i sin egen og Landets Interesse vil tage dem, som det anser for de dygtigste. At dets Opfattelse saa falder